

Itinatatag ng Roma ang pangitain - Bilang Dalawa

Pagtukoy sa Makabagong Roma at sa Propetikong Pangitain sa mga Huling Araw

Jeff Pippenger
2024-07-05

At sa mga panahong iyon, marami ang titindig laban sa hari sa timugan; gayon din, ang mga mandarambong mula sa iyong bayan ay magpapakataas upang itatag ang pangitain; ngunit sila’y mabubuwal. Daniel 11:14.

Ang wastong pagkakakilanlan ng kapangyarihan sa mga huling araw na kinakatawan bilang Makabagong Roma—at, sa gayon, ng kapangyarihang “itinatatag ang pangitain”—ay mahalaga at may kabuluhan sa kaligtasan. Ito ay kumakatawan sa isang bahagi ng panghuling proseso ng pagsubok ng isang daan at apatnapu’t apat na libo. Ang salitang “pangitain” sa nasabing talata ay gayunding salitang Hebreo na pinili ni Solomon nang tinukoy niya kung bakit napapahamak ang bayan ng Diyos.

Kung walang pangitain, ang bayan ay napapahamak: ngunit ang tumutupad sa kautusan ay mapalad. Kawikaan 29:18.

Ang lahat ng mga propeta ay nagsasalita nang higit na tuwiran hinggil sa mga huling araw kaysa sa alinmang iba pang panahon ng banal na kasaysayan, at ang babala ni Salomon tungkol sa pangangailangang magkaroon ng “pangitain” ay isang usaping may kinalaman sa buhay o kamatayan. Ang katotohanan ay laging naghahati at nagbubunga ng dalawang uri ng mga sumasamba. Sa talatang iyon, may isang uri na napapahamak, at isang uri na maligaya sapagkat tumutupad sa kautusan. Dapat tandaan, gayunman, na ang payo ni Salomon ay nakapaloob sa konteksto ng isang pagtatalo hinggil sa “katotohanan.” Nasa konteksto rin ito ng talinghaga ng sampung dalaga, sapagkat ang talinghaga ng sampung dalaga ay pangunahing paglalarawan ng karanasan ng bayan ng Diyos sa mga huling araw.

Ang mangmang ay ibinubulalas ang lahat ng nasa kanyang isip: ngunit ang pantas ay pinipigil ito hanggang sa kalaunan. Kung ang isang pinuno ay nakikinig sa mga kasinungalingan, ang lahat ng kanyang mga lingkod ay masasama. Ang dukha at ang mandaraya ay nagkakatagpo: ang Panginoon ang nagbibigay-liwanag sa mga mata nilang dalawa. Ang haring humahatol nang tapat sa dukha, ang kanyang luklukan ay matatatag magpakailanman. Ang pamalo at saway ay nagbibigay ng karunungan: ngunit ang batang pinababayaan sa sarili ay nagpapahiya sa kanyang ina. Kapag dumarami ang mga masama, dumarami ang pagsalangsang: ngunit makikita ng matuwid ang kanilang pagbagsak. Ituwid mo ang iyong anak, at bibigyan ka niya ng kapahingahan; oo, magdudulot siya ng galak sa iyong kaluluwa. Kung walang pangitain, ang bayan ay napapahamak: ngunit mapalad ang nag-iingat ng kautusan. Kawikaan 29:11–18.

Hindi ko nilalayong sisihin ang sinumang maaaring may ibang pagkaunawa tungkol sa Makabagong Roma kaysa sa akin. Layunin kong ipakita na tinutugunan ni Solomon ang dalawang uri ng mga sumasamba, na kanyang kinikilala bilang isang “marunong” at isang “mangmang.” Ang “mangmang” ay kinikilala rin bilang ang “masama.” Ang mga dalagang matatalino at mangmang sa talinghaga ay kinikilala rin sa linyang propetiko ng Daniel, kabanata labindalawa, bilang ang marunong at ang masama.

Marami ang dadalisayin, gagawing maputi, at susubukin; ngunit ang masasama ay gagawa ng kasamaan: at sinuman sa masasama ay hindi makauunawa; ngunit ang marurunong ay makauunawa. Daniel 12:10.

Nagkakasundo sina Solomon at Daniel, sapagkat ang lahat ng patotoong propetiko ay nagkakatugma sa mga huling araw. Nauunawaan ng mga pantas ang "pagdami ng kaalaman."

At ang mga pantas ay magniningning gaya ng ningning ng kalangitan; at ang mga umaakay sa marami tungo sa katuwiran ay gaya ng mga bituin, magpakailanman at walang hanggan. Ngunit ikaw, O Daniel, sarhan mo ang mga salita, at tatakan mo ang aklat, hanggang sa panahon ng wakas; marami ang magpaparoo't parito, at ang kaalaman ay madaragdagan. Daniel 12:3, 4.

Tinutukoy ng talatang sampu ang tatlong-hakbang na proseso ng pagsubok na sumasala sa mga birhen, na tinawag upang mapasama sa isandaan at apatnapu't apat na libo. Sa kapwa kaso, ang proseso ng pagsasala at pagsubok ay nakasalig sa kung nauunawaan ng mga birhen ang pagdami ng kaalaman (ang pangitain) na inalisan ng tatak sa panahon ng wakas noong 1989.

Ang “panahon ng wakas” sa mga huling araw ay noong 1989, nang maalisan ng selyo ang mga talatang apatnapu hanggang apatnapu't lima ng Daniel kabanata labing-isa. Noon napagtibay na ang paksa ng mga talatang iyon ay ang huling pagbangon at pagbagsak ng hari sa hilaga. Noon din napagtibay na ang hari sa hilaga sa mga talatang iyon ay ang kapangyarihang papal ng mga huling araw. Hindi kailanman ginagamit ng Inspirasyon ang pariralang “Makabagong Roma.” Ako ang lumikha ng pariralang iyon upang kumatawan sa kapangyarihang papal ng mga huling araw, sapagkat, sa diwang propetiko, ang “makabago” ay kumakatawan sa mga huling araw. Hindi kailanman ginamit ni Ellen White ang pariralang “Makabagong Roma.”

May mga maling pananaw hinggil sa kung sino ang kinakatawan ng hari sa hilaga sa huling anim na talata ng Daniel labing-isa, ngunit iisa lamang ang tamang pagkaunawa. Ang pagkaunawang ang hari sa hilaga sa mga talatang iyon ay ang Kapapahan ay hinango mula sa maraming patotoong propetiko. Nagsisimula ang talata apatnapu sa pagtukoy na ang Kapapahan ay tumanggap ng sugat na nakamamatay noong 1798, at pagkatapos ay tinutukoy ng mga talatang apatnapu't isa hanggang apatnapu't tatlo ang mga pangyayaring sangkot sa paggaling ng sugat na nakamamatay. Inilalarawan ng talata apatnapu't apat ang mensaheng nagpapagalit sa Kapapahan at nagdadala tungo sa talata apatnapu't lima, kung kailan ang kapangyarihan ng Kapapahan ay dumarating sa kanyang ganap at pangwakas na wakas. Ang pangitaing inalisan ng tatak noong 1989 ay ang pangitain ng pangwakas na pag-angat at pagbagsak ng kapangyarihan ng Kapapahan sa mga huling araw. Ang pangitaing iyon ang paglago ng kaalaman na nagbubunga at naghahayag ng dalawang

uri ng mananamba, batay sa kanilang pagtanggap o pagtanggap sa kaalamang matatagpuan sa mga talatang iyon.

Ayon sa mismong kabanata kung saan ang paglago ng kaalaman ay naalisan ng selyo noong 1989, ang “mga manloloob ng iyong bayan,” na “nagpapakataas” at sa huli ay “mabubuwal,” ang siyang sagisag na nagtatatag ng “pangitain.” Sa pangwakas na pagsasala, ang unang tanong sa pagsubok ay kung sino ang kinakatawan bilang “mga manloloob ng iyong bayan,” sapagkat sila ang propetikong sagisag na nagtatatag ng “pangitain.” Ang mga manloloob ba ay ang kapangyarihang papal o ang Estados Unidos?

Ang mga aklat ni Daniel at ng Pahayag ay iisang aklat, na kumakatawan sa dalawang saksi sa iisang linya ng propesiya. Ang Aklat ni Daniel ang pasimula at ang Aklat ng Pahayag ang wakas, at magkasama nilang kinakatawan ang dalawang saksi sa katotohanang naalisan ng selyo sa panahon ng kawakasan noong 1989.

Inilarawan ni Daniel ang proseso ng pagpapadalisay na naganap nang inalis ng Leon ng lipi ni Juda ang selyo sa mga talatang apatnapu hanggang apatnapu't lima noong 1989. Noong panahong iyon, nagsimula ang isang proseso ng pagsubok upang matukoy at mahayag kung sino ang magiging mga "pari" na bumubuo sa bayang tipan, na siyang isandaan at apatnapu't apat na libo sa mga huling araw. Idinaragdag ni Oseas na ang mga tumatanggi sa paglago ng kaalaman sa mga huling araw ay hindi magiging isa sa mga pari na bumubuo sa isandaan at apatnapu't apat na libo.

Ang aking bayan ay napapahamak dahil sa kakulangan ng kaalaman; sapagkat itinakwil mo ang kaalaman, itatakwil din kita, upang huwag kang maging saserdote para sa akin; yamang nakalimutan mo ang kautusan ng iyong Diyos, kakalimutan ko rin ang iyong mga anak. Oseas 4:6.

Tinutukoy ng Aklat ng Pahayag na ang kaalamang naalisan ng selyo at tinanggihan ng isang pangkat ay nagpapaganap ng pagkakatakwil sa kanila mismong bago sumapit ang pagsasara ng panahon ng probasyon.

At sinabi niya sa akin, Huwag mong tatakan ang mga salita ng propesiya ng aklat na ito; sapagkat malapit na ang panahon. Ang di-matuwid, magpatuloy na maging di-matuwid; at ang marumi, magpatuloy na maging marumi; at ang matuwid, magpatuloy na maging matuwid; at ang banal, magpatuloy na maging banal. Apocalipsis 22:10, 11.

Ang kasaysayan ng mga Milerita ay naglalarawan ng kasaysayan ng isang daan at apatnapu't apat na libo, at kapwa ang mga Milerita at ang isang daan at apatnapu't apat na libo ay kumakatawan sa pasimula at kawakasan ng mensahe at gawain ng tatlong anghel ng Apocalipsis kabanata labing-apat. Ang magkatulad na mga kasaysayan ay tumutukoy sa mga pangyayaring kaugnay ng pagsasara ng probasyon. Ang gawain ng dalawang kasaysayang ito ay tinipuhan nina Elias at Juan Bautista.

Na may panginginig, sinimulan ni William Miller na ilahad sa mga tao ang mga hiwaga ng kaharian ng Diyos, inaakay ang kaniyang mga tagapakinig sa mga propesiya hanggang sa ikalawang pagparito ni Cristo. Sa bawat pagsisikap ay lalo siyang lumakas. Gaya ng

ipinahayag ni Juan Bautista ang unang pagdating ni Jesus at inihanda ang daan para sa Kaniyang pagparito, gayundin si William Miller at ang mga nakisama sa kaniya ay nagpahayag ng ikalawang pagparito ng Anak ng Diyos. *Early Writings*, 229, 230.

Tinukoy ng mensaheng Millerita ang mga "kaganapan" na may kaugnayan sa pagsasara ng probasyon, gaya ng kinakatawan kapwa nina Elias at Juan Bautista.

"Kailangan na ang mga tao ay magising sa kanilang panganib; na sila'y mapukaw upang maghanda para sa mga kaganapang solemne na kaugnay ng pagsasara ng probasyon." *The Great Controversy*, 310.

Noong 1989, sa pagbagsak ng Unyong Sobyet, ang bahaging tumutukoy sa mga huling araw sa aklat ni Daniel ay inalisang ng selyo at nagsimula ang isang proseso ng pagsubok. Ang pagsubok ay nakabatay sa kakayahan o kawalan ng kakayahan ng bayan ng Diyos na maunawaan o tanggihan ang paglago ng kaalaman na kinakatawan sa huling anim na talata ng ikalabing-isang kabanata ng aklat ni Daniel; mga talatang humahantong sa unang talata ng ikalabindalawang kabanata, na tumutukoy sa "pagsasara ng probasyon." Ang mensahe ng "mga pangyayaring kaugnay ng pagsasara ng probasyon" ay pagdaka'y inalisang ng selyo, at nagsimula ang gawain ng mga kandidato na maging mga "pari" ng isang daan at apatnapu't apat na libo. Ang kanilang gawain ay "umunawa" at ipahayag ang mensaheng kinakatawan sa bahaging iyon. Ang mensahe at ang gawain ng isang daan at apatnapu't apat na libo ay ang iharap ang mensaheng inalisang ng selyo upang pukawin ang mga tao "na maghanda para sa mga solemne na kaganapang kaugnay ng pagsasara ng probasyon."

Ngayon, sa espiritu at kapangyarihan ni Elias at ni Juan Bautista, ang mga sugo na itinalaga ng Diyos ay tumatawag ng pansin ng mundong nakatakdang humarap sa paghatol sa mga dakila at mapitagang pangyayaring malapit nang maganap kaugnay ng mga huling oras bago magsara ang probasyon at ng pagpapakita ni Cristo Jesus bilang Hari ng mga hari at Panginoon ng mga panginoon. Malapit na at hahatulan ang bawat tao ayon sa mga gawang nagawa niya habang nasa katawan. Dumating na ang oras ng paghatol ng Diyos, at nakasalalay sa mga kasapi ng Kanyang iglesia sa lupa ang mapitagang at mabigat na pananagutang magbigay-babala sa mga nakatindig, na waring nasa bingit na mismo ng walang hanggang kapahamakan. Sa bawat tao sa malawak na sanlibutan na magbibigay-pansin ay dapat ipaliwanag nang malinaw ang mga prinsipyong nakataya sa dakilang tunggaliang isinusulong, mga prinsipyong nakasalalay dito ang mga kapalaran ng buong sangkatauhan. *Mga Propeta at mga Hari*, 715, 716.

Ang kasaysayan nina Juan Bautista at Cristo, gayundin ang kasaysayan ng mga Millerite, ay naglalarawan ng mensahe at gawain ng isang daan at apatnapu't apat na libo. Kapwa si Juan at si Cristo ay naunawaan na ang kanilang mensahe ay kumakatawan sa pagsasara ng panahon ng probasyon.

Ngunit nang makita niya ang marami sa mga Fariseo at mga Saduceo na dumarating sa kaniyang bautismo, sinabi niya sa kanila, O lahi ng mga ulupong, sino ang nagbabala sa inyo upang tumakas sa poot na darating? *Mateo 3:7*.

Inilahad ni Cristo ang pagkawasak ng Jerusalem—yaon ding pagkawasak na ipinagbabala ni Juan sa mga Judiong mapagtalo na nalalapit. Ginamit ni Jesus ang pagkawasak na iyon bilang sagisag ng “poot” na magsisimula kapag Siya, bilang si Miguel, ay tumindig sa Daniel kabanata labindalawa, talata isa.

Nakita ni Cristo sa Jerusalem ang isang sagisag ng sanlibutang tumigas sa kawalan ng pananampalataya at paghihimagsik, at nagmamadaling sumalubong sa mga ganting-hatol ng Diyos. Ang mga dalamhati ng bumagsak na lahi, na dumidiin sa Kanyang kaluluwa, ay nagpabulalas sa Kanyang mga labi ng isang lubhang mapait na daing. Nakita Niya ang tala ng kasalanan na nakaukit sa kapighatian ng tao, sa mga luha, at sa dugo; ang Kanyang puso ay naantig ng walang-hanggang habag para sa mga napipighati at nagdurusa sa lupa; hinangad Niyang paginhawahin silang lahat. Ngunit kahit ang Kanyang kamay ay hindi makapagpapaurong sa agos ng kapighatian ng sangkatauhan; kakaunti ang maghahanap sa kanilang tanging Pinagmumulan ng tulong. Handa Siyang ibuhos ang Kanyang kaluluwa hanggang sa kamatayan, upang dalhin sa abot-kamay nila ang kaligtasan; ngunit kakaunti ang lalapit sa Kanya upang sila’y magkaroon ng buhay.

Ang Kamahalan ng langit na lumuluha! Ang Anak ng walang-hanggang Diyos, nabagabag ang espiritu, nakayukod sa matinding dalamhati! Ang tagpo ay nagpuno sa buong langit ng pagkamangha. Ipinakikilala ng tagpong iyon sa atin ang sukdulang kasamaan ng kasalanan; ipinapakita nito kung gaano kahirap, maging para sa Walang-hanggang Kapangyarihan, na iligtas ang may sala mula sa mga kahihinatnan ng paglabag sa kautusan ng Diyos. Si Jesus, na tumatanaw hanggang sa huling salinlahi, ay nakita ang sanlibutan na nasasangkot sa isang panlilinlang na katulad ng naging sanhi ng pagkawasak ng Jerusalem. Ang dakilang kasalanan ng mga Judio ay ang pagtakwil nila kay Cristo; ang dakilang kasalanan ng daigdig na Kristiyano ay ang pagtakwil nila sa kautusan ng Diyos, na siyang saligan ng Kanyang pamamahala sa langit at sa lupa. Ang mga tuntunin ni Jehova ay hahamakin at ipapawalang-kabuluhan. Ang milyon-milyon, na gapos sa kasalanan, mga alipin ni Satanas, na hinatulang dumanas ng ikalawang kamatayan, ay tatanggong makinig sa mga salita ng katotohanan sa araw ng pagdalaw sa kanila. Kakilakilabot na pagkabulag! Kakatwang pagkahumaling! *The Great Controversy*, 22.

Ang mensaheng babala na ipinahayag ni Juan Bautista at gayundin ni Cristo ay iisang mensaheng babala; gaya rin ng mensaheng babala ng mga Milerita na siya ring mensaheng tumutukoy sa mga pangyayaring kaugnay ng pagsasara ng probasyon na ipahahayag ng isang daan at apatnapu't apat na libo. Tatlong saksi: sina Juan Bautista, si Cristo, at ang mga Milerita, na nagpapatotoo na ang gawain at mensahe ng isang daan at apatnapu't apat na libo ay isang proseso ng pagsubok na may kinalaman sa buhay o kamatayan, na natutupad sa pamamagitan ng pagdami ng kaalamang inalis ng tatak noong 1989. Ang mensaheng inalis ng tatak noong panahong iyon ay ang pangitain ng huling araw na dapat maunawaan ng marurunong upang sila ay maging mga "saserdote" na bumubuo sa isang daan at apatnapu't apat na libo. Kung hindi nauunawaan ng mga kandidatong iyon ang pangitaing iyon, itinuturing sila bilang masasama, o mga hangal, at sila'y mapapahamak. Sila at ang kanilang mga anak ay itinatakwil, alinsunod sa kanilang pagtanggap sa pangitaing siyang pagdami ng kaalaman.

Tinutukoy ng Salita ng Diyos na ang Roma ang kapangyarihang nagpapakataas sa sarili, ninanakawan ang bayan ng Diyos, at pagkatapos ay bumabagsak at itinatatag ang pangitain. Ang tanong kung ang Makabagong Roma ay ang kapangyarihan ng kapapahan o ang Estados Unidos ay ang pagsubok na kumikilala kung ang mga kandidatong iyon ay marurunong o mangmang na mga dalaga. Ang pagsubok ay isang makahulagang pagsubok na hinango mula sa aklat ni Daniel, na pagkatapos ay pinagtibay at dinadala sa kasakdalan sa aklat ng Apocalipsis. Ang paksa ng Makabagong Roma ay hindi basta isang pagpili sa pagitan ng kapangyarihan ng kapapahan o ng Estados Unidos; ito ang huling pagsubok para sa isang daan at apatnapu't apat na libo. Ito ay isang makahulagang pagsubok, at kung nauunawaan nang wasto, sinasaklaw nito ang bawat paglalarawan ng huling proseso ng pagsubok na inilatag sa loob ng pinabanal na makahulagang patotoo ng Diyos.

Ang proseso ng pagsubok sa kapanahunan nina Juan Bautista at Cristo ay hinango mula sa aklat ni Daniel, gaya rin ng proseso ng pagsubok sa kapanahunan ng mga Millerita. Bilang isang propetikong pagsubok, ang metodolohiya kung paano itinatatag ang katotohanan ay kasinghalagang mailapat nang wasto ng mga sinusubok, gaya ng simpleng pagtangan sa wastong pananaw kung sino ang Modernong Roma. Maging ang wastong pagtukoy sa Modernong Roma, o ang paglalapat ng tamang metodolohiya ang isaalang-alang, kapwa elementong ito ng pagsubok ay nakasalig sa aklat ni Daniel. Sa unang kabanata ni Daniel, tinahak ni Daniel ang isang tatlong-hakbang na proseso ng pagsubok na nagsimula sa pagkain, sinundan ng isang biswal na pagsubok, at pagkatapos ay isang pagsubok na isinagawa ni Nebukadnezar, isang biblikal na sagisag ng Hari ng Hilaga, ang kapangyarihang papal ng mga huling araw.

Tungkol naman sa apat na kabataang ito, ipinagkaloob sa kanila ng Diyos ang kaalaman at kakayahan sa lahat ng pag-aaral at karunungan; at si Daniel ay binigyan ng pagkaunawa sa lahat ng mga pangitain at mga panaginip. Pagdating ng katapusan ng mga araw na sinabi ng hari na sila'y iharap, dinala nga sila ng pinuno ng mga eunuko sa harap ni Nebuchadnezzar. At ang hari ay nakipag-usap sa kanila; at sa kanilang lahat ay walang nasumpungang tulad nina Daniel, Hananiah, Mishael, at Azariah; kaya't sila'y tumayo sa harap ng hari. At sa lahat ng usapin ng karunungan at pagkaunawa na itinatanong sa kanila ng hari, nasumpungan niya silang sampung ulit na mas mahusay kaysa sa lahat ng mga salamangkero at mga astrologo na nasa buong kaniyang kaharian. Daniel 1:17-20.

"Sa katapusan ng mga araw," na sa makapropesiyang kahulugan ay ang mga huling araw kung kailan sinusubok ang isandaan at apatnapu't apat na libo, si Daniel at ang tatlong mararangal ay nasumpungang "sampung ulit na higit na mahusay kaysa sa lahat ng mga salamangkero at mga astrologo na nasa buong kaniyang kaharian," at si Daniel ay "may pagkaunawa sa lahat ng mga pangitain at mga panaginip." Si Daniel ay kumakatawan sa isandaan at apatnapu't apat na libo, na sa mga huling araw ay nauunawaan ang pagdami ng kaalaman na dumating nang si Cristo, bilang ang Leon ng lipi ni Juda, ay inalisan ng selyo ang "yaong bahagi ng aklat ni Daniel na nauukol sa mga huling araw," noong 1989.

Hindi lamang nakaunawa si Daniel nang higit kaysa sa iba hinggil sa mga pangitain at panaginip; taglay niya ang "pagkaunawa sa lahat ng mga pangitain at panaginip." Kinakatawan niya ang mga gumagamit ng metodolohiyang "linya sa linya," sapagkat ang metodolohiyang iyon ay

nagbubuklod ng “lahat ng mga pangitain at panaginip” sa iisang buo at magkakaugnay na mensahe. Ang mensaheng nagbubuklod sa lahat ng panaginip at pangitain sa iisang propetikong linya ay tumutukoy sa “mga pangyayaring may kaugnayan sa pagsasara ng probasyon.” Ang mensaheng iyon ay pinagtitibay ng propetikong sagisag na siyang Makabagong Roma, ang kapangyarihang nagpapadakila sa sarili, ninanakawan ang bayan ng Diyos, at bumabagsak.

Ang kapangyarihang iyon ay maitatatag lamang sa pamamagitan ng paglalapat ng wastong metodolohiya. Karamihan sa mga nagsasabing pinag-aaralan nila ang Bibliya ay tinatanggi ang metodolohiya ng 'line upon line,' at ang ilan na nagsasabing ginagamit nila ito ay mali ang paglalapat ng mga alituntuning bumubuo sa metodolohiya ng 'line upon line.' Ang mga alituntuning iyon ay unang inilagay sa pampublikong talaan ng mga Milerita, at ang bayan ng Diyos sa mga huling araw ay naunang binalaan na gagamitin ng mga tunay na mensahero ng ikatlong anghel ang mga alituntunin ni William Miller sa pagpapakahulugan sa propesiya.

Ang mga nagpapahayag ng mensahe ng ikatlong anghel ay nagsasaliksik sa Kasulatan ayon sa gayunding pamamaraan na ginamit ni Amang Miller. Review and Herald, Nobyembre 25, 1884.

Kinatawan ni William Miller ang pasimula ng tatlong anghel sa Apocalipsis 14, at inilalarawan siya bilang tipo ni Juan Bautista, na siyang pasimula ng mensahe na si Cristo ang naging wakas. Tuwirang iniugnay ni Sister White ang proseso ng pagsubok mula kay Juan Bautista hanggang kay Cristo sa proseso ng pagsubok ng tatlong anghel. Sinimulan ni Juan ang mensahe, at hindi hanggang sa bago na lamang ang krus—nang dalhin ni Cristo ang Kaniyang mga alagad sa Cesarea Filipi—saka idinagdag ni Jesus ang mga detalye ng mensaheng sinimulan ni Juan. Ang unang (ang pasimula) na katotohanang tinukoy ni Juan nang makita niya si Cristo ay ang pagkilala kay Cristo bilang ang Kordero ng Diyos na nag-aalis ng mga kasalanan ng sanlibutan.

Ang mga bagay na ito ay nangyari sa Bethabara sa ibayo ng Jordan, na doo’y nagbabautismo si Juan. Kinabukasan, nakita ni Juan si Jesus na lumalapit sa kaniya, at sinabi, Narito, ang Kordero ng Diyos, na nag-aalis ng kasalanan ng sanlibutan. Ito ang tinukoy ko nang sabihin ko, Pagkaraan ko’y dumarating ang isang lalaki na lalong dakila kaysa akin; sapagkat siya’y una kaysa akin. Juan 1:28-30.

Noon ay nagsimula ang tatlo’t kalahating taong panahon ng pagsubok na nagwakas sa krus. Matapos mapaslang si Juan kaunting panahon bago ang krus, nagsimulang ipaliwanag ni Jesus ang mismong unang pahayag ni Juan.

Nang dumating si Jesus sa mga sakop ng Cesarea Filipi, tinanong niya ang kanyang mga alagad: “Sino ang sinasabi ng mga tao na ako, ang Anak ng tao?” At sinabi nila, “May nagsasabi na ikaw si Juan Bautista; ang iba, si Elias; at ang iba pa, si Jeremias, o isa sa mga propeta.” Sinabi niya sa kanila, “Nguni’t kayo, sino ang sinasabi ninyong ako?” At sumagot si Simon Pedro at sinabi, “Ikaw ang Cristo, ang Anak ng Diyos na buhay.” At sumagot si Jesus at sinabi sa kanya, “Mapalad ka, Simon Barjona; sapagkat hindi ito ipinahayag sa iyo ng laman at dugo, kundi ng aking Ama na nasa langit. At sinasabi ko rin sa iyo, na ikaw ay Pedro, at sa ibabaw ng batong ito ay itatayo ko ang aking iglesia; at ang mga pintuang-bayan ng impiyerno

ay hindi magtatagumpay laban dito. At ibibigay ko sa iyo ang mga susi ng kaharian ng langit; at anumang iyong talian sa lupa ay tatalian sa langit; at anumang iyong kalagan sa lupa ay kakalagan sa langit.” Pagkatapos ay mahigpit niyang pinagbilinan ang kanyang mga alagad na huwag nilang sabihin kaninuman na siya si Jesus na Cristo. Mula noon ay pinasimulan ni Jesus na ipakita sa kanyang mga alagad na kinakailangan niyang pumaroon sa Jerusalem, at magbata ng maraming bagay mula sa mga matatanda at mga punong-saserdote at mga eskriba, at mapatay, at muling mabuhay sa ikatlong araw. Mateo 16:13-21.

Sa panahon ni Cristo, Caesarea Philippi ang tawag sa Panium, at ang Panium ay tinutukoy sa talatang sumusunod sa talatang labing-apat ng Daniel labing-isa, kung saan ipinakilala ang mga mandarambong ng iyong bayan, na nagpapakataas ngunit nabubuwal. Ang mensahe ni Juan Bautista, na kinasihan at sakdal, ang mensahe sa pasimula na kumakatawan sa mensaheng Milerita, na naitatag ayon sa mga tuntunin ni Miller. Ang mensahe ni Cristo sa wakas, na itinayo sa saligan ng mensahe ni Juan at pinalawak ito, ay naging tipo ng mensahe sa pagtatapos ng tatlong anghel, na nakasalig sa mga tuntunin ni Miller at sa mga detalyeng idinadagdag sa mensahe ni Miller kapag dumating sa wakas ang metodolohiyang linya-sa-linya.

Ang pagkakaroon ng maling pagkaunawa hinggil sa sagisag na nagtatatag ng pangitain, kalakip ang sagisag ng Makabagong Roma, ay kaparis ng mga tumanggi sa mensahe ng krus sa kasaysayan ni Cristo. Pinabatid sa atin na ang mga Judio na tumanggi sa mensahe ni Juan Bautista ay hindi napakinabangan ang mga turo ni Jesus, at na ang kasaysayan ng mga Judiong gumawa ng gayong bagay ay kumakatawan sa mga tumanggi sa mensahe ng unang anghel. Tinukoy ng mga Millerite ang “robbers of thy people”—na kalaunan ay aking binansagan ng katagang “Makabagong Roma”—bilang ang kapangyarihang papal.

Ipagpapatuloy natin ang mga pagsasaalang-alang na ito sa susunod na artikulo.